

Sfânta Maria Egipteanca și omul contemporan

„Nu există păcat de neiertat în afară de păcatul nepocăit”, spune Sfântul Isaac Sirul aducându-ne aminte de importanța pocăinței care ne oferă posibilitatea unui nou început în viața duhovnicească.

Am început cu acest cuvânt, deoarece duminica a cincea din Postul Mare este dedicată unei sfinte care prin pocăință a parcurs drumul de la patimă la virtute, de la moarte la viață: Sfânta Maria Egipteanca.

Nu întâmplător Biserica a așezat cinstirea ei înspre finalul perioadei de postire, ci ca să ne ofere ajutor în evoluția noastră duhovnicească.

În primul rând ne arată că un om la fel ca noi are această posibilitate să își schimbe viața și, prin pocăință, să ajungă la Hristos, să ajungă #maitarecamoartea. Dacă acest om a reușit noi de ce nu am putea?

Apoi, prin exemplul ei primim încurajarea că nu este târziu niciodată să punem început bun și să căutăm viața veșnică din Împărăția Cerurilor. Desigur, prin

pocăință.

Oare este așa de greu pentru omul contemporan să se pocăiască și să își îndrepte privirea spre Hristos, să tindă spre El?

Răspunsul la această întrebare se află în inima fiecăruia dintre noi, însă este cert că trebuie să luptăm cu două mari patimi ale prezentului: indiferența duhovnicească și comoditatea.

În primul rând pocăința implică conștientizarea stării de păcătoșenie în care ne aflăm și hotărârea de a ieși din impasul duhovnicesc.

Iar drumul de la păcat la virtute, de la moarte la viață, trece prin taina Sfintei Spovedanii, unde ne mărturisim patimile și luăm hotărârea de a nu le mai săvârși.

Pocăința este scara care ne urcă de unde am căzut

– Sfântul Efrem Sirul

Pocăința implică osteneală, iar omul contemporan este atât de ostenit de viața cotidiană încât rareori alocă din resursele sale și unei osteneli duhovnicești. Pocăința nu se realizează cu telecomanda în mână și așezat confortabil în fața televizorului. Ori nedezipit de telefonul inteligent.

Pocăința implică dragostea de Dumnezeu concretizată în rugăciune și metanii, în părerea de rău pentru păcatele săvârșite și decizia de a te lepăda de viețuirea păcătoasă. Pocăința implică o continuă alergare spre Hristos și neîntoarcerea la viața păcătoasă.

Cel mai probabil uzura datorată unei viețuiri pământești aflată sub povara grijilor de zi cu zi și confortul pe care ni-l oferă propriul cămin ne păcălesc spre o rutină în care Dumnezeu este lăsat „pe mâine”.

Această plasare a pocăinței într-un viitor nedefinit reprezintă mirajul care se destramă brutal și brusc la moarte.

Atunci conștientizăm că timpul s-a scurs și pocăința a devenit dintr-un viitor nedefinit un trecut imposibil de atins.

Prea târziu. Pocăința trebuie să înceapă acum, nu mai încolo, nu mâine.

<https://basilica.ro/sfanta-maria-egipteanca-si-omul-contemporan/>